

поданици на Султана могат да живѣятъ свободно въ всичкитѣ части на Държавата. Щомъ получи туй извѣстие, Мехмедъ-Аали проводи въ Сирія една войска отъ 30,000 души подъ прѣводителството на сына си Ибрахима и разсърди съ поведеніето си Султана.

Махмудъ издаде заповѣди да са запре египетската войска, додѣто той разгледа распрята и отсѣди на чия стѣрна е правдата; нѣ Мехмедъ-Аали не обърнѣ никакво внимание на тѣзи заповѣди. Тогазъ Махмудъ заповѣда на войската и флотата си да ударѣтъ размирническитѣ войски. Щастіето помагаше на Ибрахима и Газа, Яффа, Аскалонъ и посетѣ Акра и Дамаскъ паднѣхъ въ рѣцѣтъ на египетската войска.

Битвата при Гомеъ прѣдаде на Ибрахима Алепъ, а ераженіето при Бейламъ му остави въ рѣцѣтъ цѣла Сирія (1832 г.). Тука станѣхъ опыти за помиряване, нѣ понеже исканіята на Мехмедъ-Аали бѣхъ твърдѣ тежки и Султанътъ са отрѣче да ги приеме, Ибрахимъ получи заповѣдь отъ баща си да прѣмине Тавръ планина и да навлѣзе въ Караманія.

Турцитѣ пакъ посрѣщѣхъ непріятеля между Кютая и Конія и подкачихъ съ него кръвопролитенъ бой. Нѣ щастіето и тозъ пакъ помогнѣ на Ибрахима; Великийъ везиръ надѣхъ плѣнникъ, а войската му са разбѣга безъ всякакъвъ редъ. Ибрахимъ достигнѣ до Брусса и можаше да иде и до Цариградъ. Мехмедъ-Аали нѣмаше лоши намѣренія и щастіето му помагаше. Той искаше да бѣде независимъ, като плаща опрѣдленъ годишенъ данѣкъ на Султана.

Портата заключи съюзъ съ Русія и поиска помощта ѣ ерѣщу непокорния паша. Договорътъ са подписа на Хюнкяръ-Искелеси (1833) и Русія проводи на Портата една помощ отъ 15,000 души. Единъ камѣкъ, поставенъ на една могила при Бейкосъ, свидѣтельствува за туй историческо събитіе. Прѣдъ съюзнитѣ войски Мехмедъ-Аали станѣ поумѣренъ и чрѣзъ договорътъ въ Кютая той си тегли войскитѣ назадъ, като получи и управленіето на Сирія и Адана.